

**ANNELI
KANTO**

**HAIH-
TUNNEET**

NÄKIJÄ 1

**CRIME
TIME**

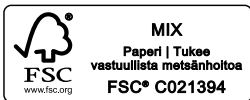
Anneli Kanto

Haihtuneet

Näkijä 1

Helsinki

© 2023 Anneli Kanto

CrimeTime on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Lastenlaulu sivulla 254: Sirkka Valkola-Laine

Kannen ulkoasu Olga Veselovskaya

Taitto Noora Ohvo

ISBN 9789523824829

Painopaikka EU

1.

Punainen, korkea Onnibus vinkaisi ja keinautti lantioitaan pysähtyessään kirkonkylän marketin eteen. Monta matkustajaa bussista ei purkautunut. Vanha nainen toisen vanhan naisen, ehkä tyttärensä, saattamana. Todennäköisesti naiset olivat olleet kaupungissa sairausasiaa hoitamassa, sen verran kankeasti vanha nainen käveli. Keikkatyöläisen oloinen, tympääntynyt mies putkikassi olkapäällään. Opiskelijalta vaikuttava vihainen tyttö oli lahjakas multitaskaaja, sillä hän tuijotti ja sormeili ällistyttävällä nopeudella älykännykkäänsä, käveli ripeästi sivuilleen vilkuilematta ja hänen suunsa muotoili äänettömiä kirouksia, ilmeisesti älykännykässä kommunikovalle vähemmän älykkäälle keskustelukumppanille.

Viimeisenä bussista ilmestyi punatukkainen nainen. Hän laskeutui bussin portaita hitaasti kuin elokuvatähti punaisella matolla, katsahti vasempaan ja oikeaan ja otti tilanteen haltuunsa, sikäli kuin kirkonkylän marketin edessä kuulumisista vaihtavien rollaattorimummojen ja parin paikallisen juopon muodostamassa yleisössä jotain haltuunottamisen arvoista oli.

Ei ollut kirkonkylän yleisilmeessäkään silmänruokaa. Kylä oli ruma, sellainen kuin 70-luvulla pilatut kirkonkylät ovat. Puutalot oli purettu ja tilalle pikavauhtia pykätty muutama elementtitalo, joiden mineriittilevyt olivat jo murheellisesti likaisenkellertävät ja saumat mustuneet. Kauppa oli aikojen saatossa muuttunut pubiksi, jonka uusi nimi oli maalattu ikkunoihin, mutta entinen nimi välkytteli katon neonkylyssä, toki puuttuvin kirjaimin.

Toisessa liikerakennuksessa pitivät vaatimatonta maajaansa tilitoimisto, tietokonekorjaamo, korjausompelimo ja Vesterinen Huolto ja Osat. Minkä nimenomaisen vimpaimen huoltoon ja osiin Vesterinen oli keskittynyt, sitä ei kerrottu eikä kuvattu. Ehkä paikkakuntalaiset tiesivät. Rakennuksen pohjakerroksessa oli lounaskahvila sekä parturi-kampaamo-kosmetologi-ripsiteknikko. Tiiliverhottu marketti kuului taajaman tyylikkäämpiin. Jotain kaunista oli sentään sivummalle jäänyt: 1800-luvulta periytyvä paanukattoinen puukirkko ja saman ikäinen nuorisoseuran talo, joka toimi nykyään kirkosta karkotetun herätysliikkeen kokoontumispaikkana.

Nainen otti ison reppunsa auton kylkisäiliöstä, heilautti sen kevyesti toiselle olkapäälleen ja lähti määrätietoisesti astelemaan. Hän oli komea ilmestys, pitkä ja suoraryhtinen. Punaisena loimottavat kiharat säteilivät. Löysästi kaulalle kietaitu lilanvärinen huivi oli kalliin näköinen. Asiantuntija olisi osannut tunnistaa materiaalin silkiksi ja villaksi. Tyylikäs takki oli kirjailtu trooppisin kukin ja lehvin. Tiukkojen leggingsien alta piirtyivät lihaksikkaat sääret. Jalkineet yllättivät, ne eivät olleetkaan sirot saapikkaat, vaan painavat ja uhkaavat

maihinnousukengät. Naisen olemus huokui voimaa ja pelottomuutta, maihinnousukengät askelsivat keväisessä lumisohjossa olettaen, että kaikkien tuli väistyä kulkijan tieltä. Juopot tekivätkin nöyrästi tietä amatsonille ja peräytyivät muutaman askelen. Rollaattorimummojen tarinanjuoksu tyrehtyi, he vaikenivat, kallistuivat ja jäivät katseellaan seuraamaan naista, joka suunnisti marketin ovelle.

Punapää astui markettiin. Hän laski reppunsa kassaa vastapäätä ja vilkaisi kassatyttöä, joka näytti kyllästyneen joko tarkoituksettomaan elämäänsä tai autioon kauppaan ja täytti tyhjyyttä nakuttelemalla geelikynsiään kassahihnaa vasten. Ehkä hän sai mielihyvää rytmittömästä napsuttelusta.

– Voinko jättää reppuni tähän? Pitäisi tehdä ruokaostokset ja tämä on hankala kärryissä.

Nainen katsoi kysyvästi kassatyttöä, joka hätkähti puhuttelua ikään kuin hänet olisi saatu kiinni jostain luvattomasta. Tyttö lopetti kynsirummuttamisen ja työnsi kätensä selkensä taakse.

– Juu, ilman muuta, hän lupasi ja silmäili muukalais-ta.

Tuijottaminen oli epäkohteliasta, mutta kassatyttö, Selina, ei saanut silmiään irti oudosta tulijasta. Kirkonkylässä kaikki tunsivat kaikki, joten uudet kasvot piristivät päivää, varsinkin näin eksoottisen linnun. Nainen erottui kuin loistavahöyheninen papukaija varpusparvesta.

Selina arvuutteli mielessään tulijan aikeita. Ehkä kansalaisopiston luennoitsija? Naisasianainen tai taiteilija? Mutta miksi naisella oli niin suuri reppu mukanaan?

Sellaista ei tarvittu, jos aikomus oli viipyä vain yön yli. Jospa nainen tuli sijaiseksi yläkouluun, vaikkapa opettamaan musiikkia tai luovaa ilmaisua?

Papukaijanainen kiersi myymälän ja poimi kärryihinsä tavanomaiset maidot, oivariinit, leivät ja makkarat, suodatinpaperit, vessapaperit ja tarjouskahvit. Ei ollut ainakaan vegaani. Aikoi selvästi asettua pitemmäksi aikaa. Nainen kaarsi kärryineen kassalle ja alkoi mättää ostoksiaan hihnalle.

– Nelkytkolme kaksykytviis, kassatyttö ilmoitti.

Nainen maksoi seteleillä. Kanta-asiakaskorttia hän ei syöttänyt.

– Toi kahvi olis tarjouksessa, jos on plussakortti.

– Antaa olla, on niin pienet ostokset, nainen kuittasi ja kysyi:

– Kai mä voin laittaa tämän ilmoituksen asiakastaululle?

Nainen suoristi arkin kokaisen ilmoituksen, jossa tumman lilalla pohjalla oli hänen haaveellisesti yläoikealle tuijottava, ylen kauniiksi fotoshopattu kasvo-kuvansa, tähtiä, taivaankappaleita, säteileviä kiviä ja sateenkaari.

Noora Näkijä Meedio.

Yhteys henkimaailmaan ja vainajiin.

Unien tulkintaa. Myös tarotit.

Tunnelukkojen avaus.

Energian puhdistus ja tasapainotus.

Kaukoparannusta.

Tilaa rohkeasti vastaanottoaika!

Puhelinkonsultaatiot 2,48 + ppm

Alimpana oli puhelinnumero.

Kassatyön silmät liimautuivat ilmoitukseen mutta hänen suunsa lokahti auki. Hän sotkeentui vaihtorahojen laskemisessa ja joutui anteeksipyydellen aloittamaan alusta.

Meedio hymyili ja lykkäsi hänelle postikortin, jossa oli sama teksti ja kuva kuin julisteessa.

– Ota yhteyttä, jos siltä tuntuu ja siltähän toki tuntuu, nainen sanoi ja näytti puhelinnumeroa.

Hän pakkasi näppärästi ostoksensa muovikassiin ja oli jo lähdössä kohti ilmoitustaulua, kun käännähti ja palasi kassatyön luokse.

– Anteeksi, että tunkeilen, mutta mulla on voimakas tunne, että mun pitää välittää sulle tää viesti.

Selina ällistyi taas. Tylsä työpäivä tarjouskahvimummuineen ja keskikaljajuoppoineen olikin kääntynyt poikkeuksellisen kiinnostavaksi.

– Viesti?

Nainen katsoi Selinaa kiinteästi silmiin. Silmät olivat kauniit, posliininsiniset ja voimakkaasti mustalla rajatut. Silmäluomilta hohti kahdenvälistä lilaa ja tumma harmaa varjosti silmäkulmia. Ripsienpidennykset eivät olleet liian tuuheat tai raskaat. Kulmakarvat oli mikrobleidattu selkeärajaisiksi. Nainen oli tavallisena arkipäivänä meikattu kuin malli kosmetiikkakuvauksia varten.

Selinan mielessä vilahti kateus. Hänkin olisi halunnut ripsienpidennykset ja bleidatut kulmakarvat, mutta sellaiset olivat liian kalliit ja ehkä kielletyt. Selinan piti tyytyä geelikynsiin, vaikka nekin olivat turhat ja maksoivat liikaa äidin mielestä. Selinan palkka oli kuitenkin hänen

itse ansaitsemansa, joten geelikynsien verran hän saattoi itseensä sijoittaa. Selina ehti juuri ryhtyä miettimään, olivatko tulenpunaiset kiharat hiustenpidennyksiä vai luonnonlahja, kun nainen vastasi.

– Niin. En tiedä keneltä. Ehkä sinua suojelevilta enkeleiltä. Tuolta ylhäältä. Viesti varoittaa pahansuovasta tahosta. Varo häntä, joka auliisti lainaa sinulle rahaa. Hänellä on pahat mielessä ja hän on muuta kuin päällepäin näyttää. Tämä on tökeröä, mutta näin viesti kuului ja minun on pakko se välittää. Jätä huomiotta, jos se ei tunnu osuvan elämäntilanteeseesi. Sori, nainen sanoi ja meni ilmoitustaululle julisteineen.

Mistä se tiesi, Selina ajatteli.

2.

Rintamamiestalo nökötti parin kilometrin etäisyydellä keskustasta. Se oli huolella rakennettu, ryhtinsä säilyttänyt talo, jota turhat remontit eivät olleet turmelleet. Betoninen kivijalka oli liian korkea ollakseen tyylikäs mutta piti kosteuden loitolla ja antoi tilaa kellarikerroksen saunalle. Talon värikään ei ollut erityisen aistikas, se oli pastellisävyinen vihreä kuin piparminttu. Todennäköisesti sävyä oli myyty väritehtaalta halvalla sinä kesänä, kun talo oli maalattu uudelleen. Jyrkkä peltikatto oli puhdas, mutta ränneissä näkyi roskaa. Ne pitäisi tyhjentää. Alkuperäiskunnossa, remontoijan unelma, olisi kiinteistövälittäjä kehaissut, mikäli talo olisi ollut myynnissä.

Puutarha oli murheellisessa tilassa. Omenapuiden runkoja peitti jäkälä, marjapensaat olivat risuttuneet ja pensasaitakin kaipasi leikkaamista. Ruoho oli kasvanut korkeaksi ja littaantunut talven aikana. Muutama koiranputki sinnitteli pystyssä. Akileijojen ja syysleimujen koria huojui ruohon seassa. Nainen toivoi, että krookukset, scillat ja lumikellot olisivat levinneet ja nousisivat kukkiin kevään edistyessä. Ainakin sinisiä scilloja oli jokai-

nessa tämän ikäisessä puutarhassa. Omenapuut kukkisivat parin kuukauden kuluttua, ja se olisi kaunista. Hänellä olisi puutarha, jota voisi haravoida ja laittaa kuntoon. Kevään nokkosista voisi keittää soppaa. Näkijä tunsi toiveikkautta, vaikka tehtävä painoi olkapäitä ja sydäntä.

Nainen laski reppunsa ja muovikassinsa rintamamies-talon kynnykselle. Avain oli oikeassa paikassa. Hän kope-loi sen esille, avasi oven ja astui sisään.

Talosta huokui asumattomuus: joka lautaan, patjaan, nojatuoliin ja kutterieristeeseen oli pesiytynyt hyytävä kylmyys, kosteus, kadonneen elämän ominaishaju. Tapeteista huokui tuoksu, ehkä jokin ruoka. Kaali, ruskea kastike, peruna, kostunut villavaate. Homeen makeaa hajua talossa ei tuntunut. Se oli hyvä asia.

Nainen haki polttopuita liiteristä, jossa niitä vielä oli ja muisti myyräkuumeen vaaran. Hän avasi pönttöuunin suuluukun ja veti pellin auki. Hän löysi kymmenen vuoden takaisen sanomalehden, rypisteli sen lehtiä uuninluukkuun ja raapaisi tulitikun. Hän oli varautunut siihen, että katolle pitäisi kiivetä ja piippuun kurkistella, ehkä tilata nuohoojakin, mutta liekit lehahtivat pontevasti ylöspäin ja savu kiertyi kuuliaisesti savupiippuun eikä pullahtanut huoneeseen.

Hän asetteli puut uuniin, laittoi paperia ja tuohta sytty-paloiksi. Pönttöuuni alkoi nopeasti vetää. Tuli humisi ja säteili lämpöä.

Nainen siirtyi keittiöön, missä vanhanaikainen puuliesi törrötti keraamisen liedien vieressä. Sen pinta oli pinttynyt karstalle. Hän sytytti tulen myös hellan pesään, ja liedien rautainen kansilevy alkoi nopeasti levittää lämpöä ja karkottaa kosteutta.

Hän aukoi tottuneesti kaappeja. Astioita oli riittävästi. Muumimukeja, oikeita kahvikuppeja tasseineen. Kulahtaneita lautasia. Kolhiintuneita emalikattiloita, valurautainen paistinpannu, paljon tuhkakuppeja, olutmerkkien koristelemia peltisiä ja paksuja lasisia. Yksinkertainen kahvinkeitin, toivottavasti se toimisi. Lusikoita, haarukoita, veitsiä, saksia, juustohöylä, puinen paistinlasta, metallinen kierrevispilä, sauvasekoitin. Kuivakaapin hyllyt oli paperoitu pallokuviolla vahapaperilla, jota hiiret olivat nakertaneet ja jättäneet jälkeensä pipanoita. Suola oli jähmettynyt tiiliskivimäiseksi möhkäleeksi pahviseen tölkkiinsä. Tumman, metallisen kahvipurkin kyljessä tönötti Muumilaakson Mörkö.

Hyllyt pitäisi pestä. Hän ei ollut muistanut ostaa tiskiainetta. Teräksisellä tiskipöydällä oli tiskiharja, karhea vihreä sieni ja tiskirätti, kaikki käytetyn näköisiä. Pitäisi tehdä lista ostoksista, ostaa kaikki painava tavara kerralla ja ottaa marketilta taksi. Kassatyttö varmaan tietäisi paikkakunnan taksiyrittäjän. Marketin pihaparlamentti saisi puheen ja arvailun aihetta.

Talo oli kuin aikakapseli, jätetty paikalleen kymmenisen vuotta sitten. Ikään kuin perhe olisi äkkiä, käskystä, noussut nojatuoleista ja sohvalta, sammuttanut television, lähtenyt ulos ja kävellyt ensin ajotielle, sitten maantielle, ulos tarinasta, ikuisiksi ajoiksi.

Sohvapöydän alatasolla oli keskenjäänyt sukankudin. Puikot oli pistelty kahteen lankakerään, harmaaseen ja punaiseen. Näkijä nuuhkaisi niiden lampaantuoksua, joka vei ajatukset toiselle vuosisadalle. Hän hiveli hellästi kutimen silmukoita ja koristeellista kirjontaa sormillaan, painoi puolivalmiin sukan poskelleen ja hymyili huomaamattaan.

Lehtitelineessä oli aikakauslehtiä, joissa kerrottiin prinsessa Victorian häistä ja Anders Breivikin tekemästä joukkomurhasta. Ilo ja kauhu, eikö niistäkään ollut kuin reilut kymmenen vuotta? Tapahtumat tuntuivat olevan kaukana vuosien takana, historiaa jo. Osama bin Ladenin olivat jenkit saaneet hengiltä ja juhlivat sitä.

Suomi näkyi voittaneen jääkiekon maailmanmestaruuden Bratislavassa. Kuvassa jääkiekkoilija nosti suurikokoista maljaa ja nauroi iloisesti etuhampaattomalla suullaan. Kuva oli viehättävä, ja jääkiekkomenestyksenkin näkijä hämäästi muisti, vaikka ei urheilua seurannutkaan.

Kirjahylly oli tiikkiviilua, alhaalla kaapisto ja ylhäällä hyllyt, joissa oli tietosanakirjasarja, Kalle Pääatalon kirjoja, Eeva Joenpeltoa, Kaari Utriota ja Enni Mustosta, matkamuistoja Turkista ja valokuvia kehyksissään: hääkuvia, ylioppilaskuvia, koulukuvia. Ihmiset kuvissa näyttivät haavoittuvilta viattomuudessaan. He olivat juhliessa ryhmitäytyneet kuvattaviksi ja katsoivat luottavaisesti kameraan tietämättä, miten tulevaisuus heitä rusikoisi ja heittelisi.

Nainen avasi kirjahyllystön kaapin. Kaapissa oli Araratkonjakkia ja jokin viinipullo, kuivuneita molemmat, viinilasit, snapsilasit, kukkamaljakoita, suurikokoinen malja paksua lasia, pari valokuva-albumia.

Hän poimi valokuva-albumin syliinsä ja alkoi käännellä sen lehtiä. Albumin lehdet olivat muovitaskuja, joihin oli työnnetty paperikuvia. Kenellä enää oli paperikuvia? Puutarhassa istuttiin juomassa kahvia pyöreän pöydän ympärillä. Kaikki katsoivat kameraan ja hymyilivät, joku nosti kahvikuppiaan kuin skoolaten. Pieni lapsi seisoi pöydän vieressä ja piti siitä sormenpäällään kiinni. Grillattiin.

Oli kalastettu ja aseteltu kalat riviin. Kuvia lomamatkoilta Turkista ja Espanjasta. Työmaakuvia maalitehtaalta. Jokin juhla. Elämä, joka oli ollut mutta nyt oli ohi.

Näillä ihmisillä oli ollut perhe. He olivat rakastaneet toisiaan, vitsailleet käristäessään kabanossejaan ja talouskyljyksiään. Heillä oli käynyt ystäviä ja naapureita vieraisilla. He olivat pelanneet korttia ja juoneet pullakahveja, ehkä miehet oluttakin ja naiset viiniä. Heillä oli ollut juhlia, varmaan viisikymmenvuotispäivät. He olivat olleet tohkeissaan, vähän hermostuneita mutta ylpeitä juhlistaan. He olivat istuneet vierekkäin sohvalla ja katsoneet televisiosta Kummelia tai Pakoa, uutisia ja säätiedotusta. Lapsi oli rakastanut Alfred J. Kwakia ja muumeja, istunut vanhempiansa välissä makkaravoileipä toisessa kädessä ja limonadipullo toisessa. Heillä oli ollut toisensa. Heillä oli ollut elämä, jota ei enää ollut.

Talo alkoi naksahdella. Yöllä talo huokailisi ja natisisi kuin sadan vuoden unesta herätetty jättiläinen. Huonompiermoinen olisi säikkynyt, mutta naiselle oudot äänet, askelet ja kopinat olivat tuttuja. Hän selviäisi tästä, niin kuin oli selvinnyt kaikesta muustakin. Hän oli solminut sähkösopimuksen, ja monihaarainen kattolamppu syytyi katkaisijan napsautuksesta.

Nainen meni keittiöön ja väänsi vesihanan auki. Hän ei odottanut putkien toimivan, mutta niin ne tekivät. Hana sylki yskänpuuskina ruskeaa vettä, mutta sitten vesi alkoi valua tasaisesti ja kirkastui juomakelpoiseksi.

Hän lämmittäisi talon, kuivattaisi petivaatteet, tuulettaisi, tomuttaisi, pesisi lattiat ja ikkunat. Hänellä oli tehtävä ja se oli tehtävä, kun kerran henkivoimat niin vaativat.

3.

Kassatyttö soitti kahden päivän kuluttua. Näkijää huvitti. Tyttö oli onnistunut hillitsemään itsensä kerrassaan pari vuorokautta. Tyttö sanoi nimekseen Selina, soperteli hämmentyneenä, että kun sinä silloin sanoit, että voisin ottaa yhteyttä ja nyt olisi sellaista asiaa, että anteeksi nyt, tämä on kauhean noloa. Näkijä sanoi, ettei ole ollenkaan noloa ottaa yhteyttä, sopi ajan ja neuvoi tytölle reitin, mutta talo olikin tytölle tuttu.

– Ai se Nurmikunnasten entinen talo? Se mikä on tyhjänä?

Koska tytön hiljaisuus puhelimen toisessa päässä oli kysyvä, näkijä katsoi parhaaksi selittää:

– Vuokrasin talon perheen tyttäreltä. Tämä on ihan hyvässä kunnossa. Kyllä tänne uskaltaa tulla.

– En minä sitä.

Tyttö tuli ujona ja häpeilevänä, seisoi pihassa kauan ja räpläsi olkalaukkunsa hihnaa, ennen kuin uskaltautui koputamaan ovelle. Näkijä meni avaamaan, hymyili rohkaisevasti ja ojensi kätensä.

– Tervetuloa, käy sisään. Noora Näkijä, vaikka sen kai tiesitkin. Sano vain Noora.

– Selina, tyttö henkäisi.

Hänen kätensä oli kylmä ja kapea, kovin pieni ja nuori.

He istuutuivat. Näkijä asettui moottoroituun nojatuoliin, jonka moottori ei enää nostanut jalkatukea säärten alle, Selina tasapainoili selkä suorana ruskealla nahkasohvalla, joka oli liian leveä, jotta siinä olisi voinut istua mukavasti. Matalalla kahvipöydällä oli keksejä ja teepusseja. Näkijä kaatoi kuppeihin kiehuvaa vettä. Talo oli lämmin, kuiva ja asutun oloinen. Seinillä oli maisematauluja ja 60-lukulainen, punaisin värein hulmuava ryijy, kirjahyllystä katselivat matkamuistonuket ja valokuvat kehyksissä, sohvatyynyissä oli käsin virkatut päälliset. Nurkassa pikkupöydällä suitsuketikku levitti itämaista tuoksuun.

– Toivottavasti tuoksu ei häiritse sinua. Koetan hävittää talon vanhoja hajuja ja tuoda omiani tilalle. Se on vaistomaista. Ota teetä. Rooibos on hyvää, Noora Näkijä kehotti.

– Mitä tämä maksaa? Selina henkäisi.

Näkijän sydämessä läikähti myötätunto. Hän kumartui eteenpäin ja taputti tyttöä kädelle.

– Tämä ei maksa mitään, koska olet ensimmäinen asiakkaani tällä paikkakunnalla. Näkeminen on lahja tai kirous, kuinka sen ottaa, ja se voidaan ottaa pois, jos sitä käyttää väärin. Minä annan sinulle lahjan kertomalla, mitä näen, ja sinä voit antaa minulle lahjan, jos sinusta tuntuu, että sait jotain arvokasta. Mikä sinun lahjasi on, sen päätät ihan itse, näkijä rauhoitteli.

Selinan poskilla paloivat punaiset läikät, mutta hän näytti helpottuneelta.

– Ymmärrän.

– Olen tavallinen ihminen, näkijä kertoi lieventääkseen Selinan jännitystä. – Käyn ostoksilla marketissa. Laitan ruokaa ja pesen pyykkiä. Minulla on tavallinen ammatti. Olen graafinen suunnittelija. Maksan verot, käyn hammaslääkärillä ja kampaajalla. Näkeminen tuli, kun putosin lapsena tikkailta. Olin tajuton aika pitkään ja sinä aikana olin jossain. Kun palasin, oli väylä ylöspäin auki. En tietenkään tajunnut sitä lapsena. Luulin, että kaikki näkevät ja kuulevat niin kuin minä. Vasta myöhemmin ymmärsin, että lahja on saatu ja sitä on velvollisuus käyttää. Näkemisen lahja annetaan tarkoitusta varten.

– Miten sinä niin kuin tänne? Selina kysyi.

Näkijä hymyili iloisesti.

– Kävi käsky. Pakko totella. Sain viestin, että minun pitää mennä paikkaan, missä on Pyhälampi ja Kirkkojärvi. Olisivat voineet antaa tarkemmat koordinaatit. Oli jokseenkin työlästä selvittää. En arvannutkaan, että Suomessa on kymmeniä Kirkkojärvviä ja Pyhälampia.

– Mistä tiedät, että tämä on oikea paikkakunta? Jos kerran Kirkkojärvviä ja Pyhälampia on niin paljon? Selina uskaltautui kysymään. Näkijä ei vaikuttanut ylimieliseltä eikä häijyltä.

– Merkkejä oli ilmassa. Asuintalooni tuli putki-remontti, joten joka tapauksessa oli pakko muuttaa väliaikaisesti pois. Katselin netistä Kirkkojärvvien kuvia ja tämä tuntui oikealta. Vuokrattava talo löytyi helposti. Minulle järjestettiin asunto, niin sen koin. Kun tulin kirkonkylään, tiesin olevani oikeassa paikassa. Pyhälam-

mesta laskee Vähäjoki Kirkkojärveen, kylä on sen rannalla. Minulle on näkynä näytetty kylän kuva.

– Sitten vain tulit.

Näkijä nyökkäsi.

– Kun on asettunut korkeampien voimien palvelukseen, pitää totella. Mutta nyt puhutaan sinusta. Sen takia tulit luokseni. Onko sinulla jokin erityinen kysymys mielessäsi?

Selina pudisti päätään.

– Jos kertoisit, mitä minusta näet.

Niinhän ne aina. Ei mitään erikoista, ihan vain huvikseni tulin, mielenkiinnosta, halusin nähdä, mitä se tämmöinenkin on, mutta kuitenkin toiveissa jotain ihanaa, jotain parempaa, jotain erilaista kuin tämä nykyinen tässä.

Näkijä tarttui Selinaa kädestä, sulki silmänsä ja keskittyi.

– Teet työtä rahan kanssa mutta omassa elämässäsi siitä on puutetta. Lähitulevaisuudessa en näe muutosta. Myöhemmin kyllä. Tässä on kolme naista, kaksi nuorta, yksi vanhempi. Jotain harmaata... kuin ukkospilvi... surua on paljon. Raskas suru naisten päällä. No, nyt se katosi.

Näkijä avasi silmänsä. Selinan silmät olivat pyöristyneet.

– Se on ihan totta. Me ollaan äidin kanssa tosi tiukilla. Sekin oli totta mitä sanoit lainarahasta. Sen takia mä tulin, kun sä näit sen niin oikein. Mä oon joutunut ottamaan pikavippejä, ja ne tuntuu vain kasvavan. Pal-kasta menee heti monta sataa päältä niiden maksamiseen. Surukin on totta. Eikö ollut muuta?

OUTOJA KATOAMISIA, KONTROLLOIVA SEURAKUNTA JA KAIKEN SEKOITTAVA MYSTINEN MEEDIO...

***Rottien pyhimys* -kirjailijan
Anneli Kannon odotettu
dekkarisarja alkaa.**

Tehtaanjohtaja ja kaksi nuorta naista on kadonnut jälkiä jättämättä. Ratkaisematon mysteeri vaivaa kaupunkilaisia, mutta uskonnollinen yhteisö sulkee asukkaiden suut. Kun itseään näkijänä pitävä vieras ilmestyy paikkakunnalle, elämänmeno järkkyy ja vaietut salaisuudet alkavat nousta pintaan.

KL 84.2
ISBN 978-952-382-482-9

www.docendo.fi

**CRIME
TIME**